

Die dag moesten we de pil innemen die ons zou redden.
Ik twijfelde heel lang.

Deel 1

Je gelooft gewoon niet dat het echt is. Het is ook niet te geloven. In een boek of een film, ja, maar in het echt? *No way*.

We zaten op school toen we het hoorden.

Dat maakte het beter, want we waren bij onze vrienden en we hadden elkaar, de mensen bij wie we altijd terecht kunnen als er iets is. Meestal is dat iets als een gebroken hart of slechte resultaten of ruzie met je moeder. Dat lijkt op dat moment het einde van de wereld. O ironie!

Dat maakte het ook erger, want natuurlijk wil je op dat moment bij je ouders zijn, bij je broers en zussen. Op sommige momenten zijn je vrienden gewoon niet genoeg, hoe vaak je ook beweert dat zij je wél begrijpen en dus je echte familie zijn. Als het erop aankomt, wil je toch gewoon je mama. Of je papa. Of allebei, om je te vertellen dat alles goed komt. In plaats daarvan fok je elkaar op en maak je elkaar nog banger. Want de verhalen worden alsmat grootser en erger, tot je niet meer weet wat echt is en wat verzonnen.

De directeur stuurde ons allemaal naar huis, want we moesten bij onze familie zijn, zolang het nog kon. We namen afscheid, met knuffels en tranen, want we wisten niet wanneer we elkaar zouden terugzien.

Óf we elkaar nog zouden terugzien.

Het was vreselijk.

En tegelijk genoot ik diep vanbinnen stiekem ook een beetje van het drama. Van het historische van dit moment. Wat stom

is, natuurlijk, want wat heb je eraan om een historisch moment mee te maken als er na jou niemand meer komt aan wie je erover kunt vertellen? Toen drong het ook nog niet tot me door.

Nu wel.

Echt wel.

2

Onderweg naar huis was de hel al losgebroken. Mensen liepen, fietsten en reden door elkaar heen, sommigen huilend, anderen gillend, maar de meesten gewoon in shock. Ik zag auto's tegen fietsers botsen, fietsers tegen voetgangers, voetgangers tegen vuilnisbakken. Sommigen zouden het einde van het einde niet eens meemaken, het begin van het einde volstond. En misschien waren zij wel de gelukkigen.

Toen ik thuiskwam, waren mijn ouders er nog niet. Hadden ze het nieuws wel al gehoord? Ik nam m'n telefoon en probeerde hen te bellen, maar er gebeurde niets. Later zou ik ontdekken dat het netwerk overbelast was, wat natuurlijk logisch was. Iedereen wilde zijn familie en vrienden bellen, hoewel het nog te vroeg was voor afscheid. Of misschien wilden ze gewoon nog zo lang en zo veel mogelijk contact hebben met hun geliefden. Op m'n slechtste momenten kon ik me afvragen waarom. Niemand zou het onthouden, wat maakte het dan nog uit?

Ik hing doelloos rond in de keuken, want wat doe je als de wereld zal vergaan? Eten? Tv-kijken? Naar een pretpark gaan? Alles leek te klein, te onbelangrijk.

Ik schreef een briefje voor mijn ouders, dat ik thuis was geweest en over een uurtje zou komen kijken of ze er al waren. Daarna liep ik weer naar buiten.

Wat ik zag, was deprimerend: lagereschoolkinderen die hun ouders huilend in de armen vielen, wetend dat ze binnenkort in diezelfde armen zouden sterven, als ze al het geluk hadden om samen te sterven; mensen die hun auto op straat hadden achtergelaten omdat ze niet meer in staat waren om te rijden of omdat ze tot staan gebracht waren door een lantaarnpaal. Ik zag iemand met een bebloed hoofd verdwaasd rondlopen, en niemand die hem vroeg of hij oké was. Want natuurlijk was hij niet oké. Niemand was oké. Zelfs als hij zwaargewond was, zou niemand naar hem omkijken, want we gingen er allemaal aan.

Maar ik zag ook koppeltjes die elkaar kusten met ongeziene passie en gulzigheid, alsof ze het leven vierden, alsof ze de wereld konden redden door te kussen. Ik zal twee oude dames naast elkaar op een bank zitten, hand in hand, glimlachend. Ik fantaseerde dat ze al hun hele leven verliefd waren op elkaar en dat nu pas durfden te tonen aan de wereld. Met zulke verhalen in mijn hoofd probeerde ik zin te geven aan wat er gebeurde, probeerde ik er toch iets goeds uit te halen. Want misschien waren deze laatste dagen voor hen veel waardevoller dan alle dagen daarvoor.

'Sarah!'

Ik draai me om. Mijn hart maakt een sprongetje. Een paar seconden lang ben ik vergeten wat er aan de hand is.

Daar staat hij. Daniel. De jongen op wie ik al m'n hele leven verliefd ben.

Nou ja, dat is niet helemaal waar. In de kleuterklas was hij dat

rotjong dat me van de schommel duwde of op de glijbaan met een achter me aan kwam, zodat hij me met zijn benen in mijn rug naar beneden duwde om vervolgens boven op me te landen. Nee, het was geen grote liefde toen.

Maar vanaf de lagere school begonnen we samen te spelen, ook in de vakanties omdat we in dezelfde buurt woonden. Toen we samen onze eerste boomhut bouwden en er een nachtje in mochten slapen van onze ouders, wist ik: naast deze jongen wil ik voor de rest van m'n leven slapen. En dat denk ik nog steeds.

Hij heeft z'n kat in z'n armen.

'Arme Poeh,' zegt hij.

Dat vind ik een gekke reactie. Daniel heeft twee ouders en toch denkt hij aan z'n kat. Dat beest slaapt al bij hem in bed van toen hij klein was, maar toch. Ik veronderstel dat wat er gebeurt zo moeilijk te vatten is dat het niet echt mogelijk is om er normaal op te reageren.

'Poeh kent tenminste geen doodsangst,' zeg ik en ik aai de dikke kater over zijn pels. Die is zacht en blinkend, alsof hij is ingesmeerd met olie. Ik wou dat katten mijn haar schoon zouden likken, dan zou het misschien eindelijk ook eens blinken.

Poeh is trouwens niet genoemd naar de beroemde beer, maar heet zo omdat Daniel de s nog niet kon uitspreken toen hij hem kreeg.

'Nee, maar ik kan het hem ook niet uitleggen,' zegt Daniel.

'Het is over voor hij beseft dat er iets aan de hand is,' zeg ik. 'Hij heeft geluk.'

'Ik wil niet dood.'

'Nee, maar je wilt dan ook niet meer leven. Iedereen gaat dood en de planeet wordt onbewoonbaar.'

'Dat zou het makkelijker moeten maken, maar dat is het niet. Waarom hebben we al onze tijd op die fucking schoolbanken verdaan? We hadden moeten reizen, gek doen, drinken en vrijen.'

Ik durf hem niet aan te kijken na die woorden.

We hadden inderdaad moeten vrijen. Maar dan met elkaar. Ik heb het nog nooit gedaan, want ik wil niemand anders dan hem, maar ik weet niet of hij het ooit al gedaan heeft. Vroeger vertelde hij nog over z'n vriendinnetjes, maar daar is hij al een tijdje mee gestopt. Waarschijnlijk dacht hij dat het onderwerp me verveelde omdat ik telkens dichtklapte en niet reageerde. Uiteraard kon ik het gewoon niet aan om hem te horen praten over andere meisjes. Ik wilde niet horen hoe zenuwachtig hij was omdat hij een date had of hem helpen beslissen welk hemd hij moest aandoen. (De enige keer dat ik dat wél deed, raadde ik hem een hemd aan waarmee hij afschuwelijk stond. Bovendien: een hemd? Hij draagt nooit hemden! Waarom zou hij ook, hij staat veel beter met een t-shirt.) Ik wilde niet denken aan zijn lippen op de lippen van een ander meisje, of zijn vingers die de hare zoeken in een donkere cinema.

Maar dat is nu allemaal voorbij.

Alles is nu voorbij.

Zeg nu verdomme toch gewoon dat je verliefd op hem bent, zeg ik tegen mezelf. Maar er komt niets uit mijn mond. Wil ik het risico lopen, nu ik niets meer te verliezen heb? Of wil ik niet sterven zonder hoop dat hij ook iets voor me voelt?

'Heb jij ooit ...' begin ik, maar dan zwijg ik.

'Heb ik ooit wat?' vraagt hij. Hij klinkt afwezig, alsof hij met zijn gedachten al ver weg is, bij al die andere meisjes en alle avonturen die hij had moeten beleven. Hij mag me graag, dat weet

ik zeker, ik ben z'n beste vriend. Maar ik ben niet het meisje van wie hij wakker ligt, van wie hij droomt, met wie hij z'n toekomst ziet. Ik ben er gewoon. Hier en nu. Net als Poeh. Of z'n ouders. Iemand die later een mooie herinnering zou worden, als hij zich heeft losgemaakt van zijn kindertijd en aan zijn echte leven begonnen is. Misschien moet ik blij zijn dat ik dat niet meer hoeft te maken. Dat ik kan sterven als een belangrijk persoon in z'n leven.

Zielig, hè?

Ik weet het.

Mensen die de liefde mooi noemen, ik begrijp ze niet.

'Laat maar,' zeg ik, 'het doet er niet meer toe. Ik ga eens kijken of mijn ouders al thuis zijn.'

Ik wil hem een knuffel geven, maar dat doen we nooit, een knuffel geven, dus snapt hij niet wat ik wil doen en gaat hij achteruit terwijl ik naar hem toe stap. Het wordt een onhandige mengeling van een schouderklopje en een halve kus op de wang.

'Zie ik je nog?'

'Hangt ervan af,' zeg ik. 'Als de berekeningen kloppen ...'

Ik snap niet waarom ik niet huil.